

Couple Goals at The Body Shop

Niekolaas Johannes Lekkerkerk

In response to the work of Janina Frye
Dutch translation by Nienke Vijlbrief

What is the basic unit of reference for the human in times at which the boundaries between nature and culture as well as object and subject have seemed to become increasingly porous? When identities are thought of as fluid, and selves are fragmented into different marketable data sets and informational codes, indeed it seems difficult to uphold a holistic and stable image of the human. At the same time, we seem unable to escape or overcome our anthropomorphic tendencies at will, and as much as we are trying to develop and reapply ourselves as post-human, as an enhanced and extended species, we are resubmitted to the body immersed in radically immanent relations. According to philosopher Rosi Braidotti:

We always imagine from our own bodies – and why should we, considering that we still live on a planet populated by humanoids who think of themselves as humans, in different ways, with different points of reference? Our very embodiment is a limit, as well as a threshold; our flesh is framed by the morphology of the human body, it is also always already sexed and hence differentiated.¹

This schism of aiming to extend beyond ourselves, all the while remaining inextricably bound to the body, to our fleshed existence, may be equally observed in the work of Janina Frye, who questions the figuration of the human body precisely through and by means of the objects it employs to extend into and apply itself onto the world of different material agencies and the interrelations they put forward. In her exhibition *Kiss off life* we come across different stations and sculptural assemblages consisting of objects, materials and semi-finished products that stem from a medical and, to be more specific, an orthopaedic background, in the shape of prosthetic objects and elements. Transposed to the time and space of the exhibition, these prosthetic elements become constituent actors in a choreographed play in which the body is latently absent. Surely, we position our visiting bodies in relation to these sculptural constellations of shifting nature and proportion, but perhaps more as sudden partakers in a mesh of floating, suspended, breathing and moving elements, than as embodied subjects to become part of the prosthetic equation.

The latter is somehow beyond the point as Frye seems to want to engage us in a thought-experiment concerning the liminal space to be inhabited between the human body on the one side, and the prosthetic extension and addition on the other. What happens in the intimate and intermediate space of a condition in which the human body and the prosthetic object come to merge? Does this condition allow us – if

‘allowing’ is what we are after in the first place – to uphold the subject-object division and continue to speak about relative autonomy between respective parts and entities, the body vis-à-vis the addition of the prosthesis?

On first approach Janina Frye seems interested in the theories coinciding with the philosophical movement of Speculative Realism, and in particular Graham Harman’s Object Oriented Ontology (OOO), attempting at rejecting an anthropocentric worldview and liberating the object from our persistent attempts at endowing the human figure with the capacity to be the basis of a reconstruction. In other words still, to advocate the loosening of thought from the constraints of human phenomenality, and the mental building blocks we add to make sense of the world. As a key concept of speculative realism we find the idea of ‘flat ontology’ as formulated by philosopher Manuel DeLanda:

[...] while an ontology based on relations between general types and particular instances is hierarchical, each level representing a different ontological category (organism, species, genera), an approach in terms of interacting parts and emergent wholes leads to a flat ontology, one made exclusively of unique, singular individuals, differing in spatio-temporal scale but not in ontological status.²

In this view every object equally exists, but they do not exist in the same way or have the same kinds of causal powers. Thus a flat ontology accounts for objects that sit on an equal footing as self-organizing units, this time without the interference or the addition of a hierarchical pecking order attributed by humans. Praiseworthy as this thinking exercise may be – as, indeed, look at where the human objectifying the world has brought us – a problem that is often underscored with the speculative realist thinkers is their inherent lack of grounding, an absence of a situatedness from where they are speaking. They either shatter the Kantian mirror and claim an unobscured and transparent worldview, or they try to turn the mirror around and observe a world in interaction with itself, but what about the specific figuration of the slabs of matter, these bodies we inhabit, that allow us to think these things in the first place? To elaborate further with Braidotti:

The so-called speculative realists tend to be paradoxically dis-embedded and dis-embodied: they are really speaking from nowhere, though they try to hide it. They are unable to account for where they are speaking from.

¹ Timotheus Vermeulen and Rosi Braidotti, “Borrowed Energy,” *frieze* 165 (2014): 130–3.

² Manuel DeLanda, *Intensive Science and Virtual Philosophy* (London: Bloomsbury Academic, 2013), 47.

To me, however important it is that we concern ourselves with a-subjective or non-human matter, the politics of locations of the subject is something we cannot let go. What we should be speaking about are extended minds, distributed cognition, experiments with forms of affirmative relational ethics that take these parameters into account.³

The feminist theory of the politics of location seems important here, briefly defined as the act of consciousness-raising about the place from where you are speaking and acting, beginning with one's own particular role in the scheme of things. Thus, different than the assumption of universalism – as overly present in speculative realism – it seems crucial to start from the fragments of one's own body. In the case of Frye's work, it may be worthwhile to think along this axis (rather than to fantasize about certain implied binary dialects such as object and subject, masculinity and femininity, or natural and man-made for that matter) and start to think in terms of gender, sex, class and age as to confront the societal implications of hybridized and fragmented bodies and its application of prosthetics. Perhaps to think of prosthetics as a matter of care and support as a way to extend oneself into a world better read as a monistic ontology; in the Spinozist tradition, where there is no longer any distinction between human subjects and objects, all present within a nature-culture continuum. Where the objects made by human labour do not differ from those objects found in nature. It is precisely this amalgamation of bodies and material agencies that is of interest here: the touching points, the contact between technology and the flesh to spring new and ticklish relationalities. It means embracing the nonlinearity of our posthuman times, the further fragmentation of ourselves, and the permeability of our bodily boundaries.

Human, all too human, these extensions and enhancements of what bodies can do are here to stay.⁴

Focusing on the medical sciences - that part of thinking which is still the most essentialist and reductionist of all the sciences as it still has the greatest difficulty to think its object of study beyond the human skin - Frye shows us how its apparatuses create the human body, and keep its image intact.

³ Timotheus Vermeulen and Rosi Braidotti, "Borrowed Energy," *frieze* 165 (2014): 130–3.

⁴ Rosi Braidotti, *The Posthuman* (Cambridge: Polity Press, 2013), 197.

Wat is de referentiële basiseenheid voor de mens in tijden waarin zowel de grenzen tussen natuur en cultuur, als tussen subject en object in toenemende mate poreus lijken te zijn geworden? Wanneer identiteiten als vloeibaar worden beschouwd, en het zelf in verschillende te vermarkten data sets en informatiecodes is gefragmenteerd, lijkt het moeilijk om te volharden in een holistisch en stabiel mensbeeld. Tegelijkertijd lijken we niet in staat te zijn om ons over onze antropomorische neigingen heen te zetten, of eraan te ontsnappen. Hoezeer we ook proberen om ons te ontwikkelen of aan te passen als posthumaan, als een verbeterde en verruimde soort, worden we telkens teruggeworpen op het lichaam dat onderhevig is aan radicaal immanente relaties. Met de woorden van filosoof Rosi Braidotti:

We always imagine from our own bodies – and why should we, considering that we still live on a planet populated by humanoids who think of themselves as humans, in different ways, with different points of reference? Our very embodiment is a limit, as well as a threshold; our flesh is framed by the morphology of the human body, it is also always already sexed and hence differentiated.¹

Dit schisma tussen de poging om verder dan het zelf te reiken en anderzijds altijd onlosmakelijk verbonden te zijn met het lichaam, ons vleesgeworden bestaan, kan op vergelijkbare wijze in het werk van Janina Frye worden teruggevonden. Met name omdat zij vragen stelt over de figuratie van het menselijk lichaam door middel van de objecten die het lichaam in werking stelt; om zich zowel uit te breiden naar en toe te passen op de wereld van verschillende materiële representaties en de onderlinge relaties die deze propageert. In haar tentoonstelling *Kiss off life* treffen we verschillende sculpturale assemblages bestaande uit objecten, materialen, en half voltooide producten met een medische, of preciezer, orthopedische herkomst, in de vorm van prothetische objecten en elementen. Getransponeerd naar de tijd en ruimte van de tentoonstelling worden deze prothetische elementen acteurs met handelsvermogen in een gechoreografeerd spel waarin het lichaam latent afwezig is. Zeker, we verhouden onze eigen bezoekende lichamen tot deze in vorm en proportie verschuivende sculpturale constellaties, maar allicht meer als plotselinge deelnemers in een netwerk van zwevende, hangende, ademende en bewegende elementen dan als een belichaamd subject, als deel van de *prothetische vergelijking*.

Dat laatste doet er misschien minder toe aangezien Frye ons wil betrekken in een gedachtenexperiment over de liminale ruimte die wordt ingenomen tussen het menselijk lichaam enerzijds, en anderzijds

de prothetische extensies en toevoegingen. Wat vindt er plaats in de intieme ruimte van een toestand waarbij het menselijk lichaam en het prothetische object samensmelten? Staat deze toestand ons toe – als ‘toestaan’ hier het doel zou zijn – om de subject-object dichotomie te handhaven en te blijven spreken over de relatieve autonomie van respectievelijke onderdelen en entiteiten, het lichaam vis-à-vis de toegevoegde prothese?

Op het eerste gezicht lijkt Janina Frye geïnteresseerd in theorieën rond de filosofische beweging van het speculatief realisme, met name Graham Harmans *Object Oriented Ontology* (OOO) als een poging om af te rekenen met een antropocentrisch wereldbeeld en het object te bevrijden van onze hardnekkige pogingen om aan de menselijke figuur de capaciteit toe te kennen om de basis van een reconstructie te vormen. Of, met andere woorden, het denken los willen weken van de beperkingen van het menselijk fenomenalisme en de extra mentale bouwstenen die we toevoegen om de wereld te begrijpen. Een sleutelgedachte binnen het speculatief realisme is de notie van ‘vlakke ontologie’ zoals geformuleerd door Manuel DeLanda:

[...] while an ontology based on relations between general types and particular instances is hierarchical, each level representing a different ontological category (organism, species, genera), an approach in terms of interacting parts and emergent wholes leads to a flat ontology, one made exclusively of unique, singular individuals, differing in spatio-temporal scale but not in ontological status.²

Binnen deze visie staat ieder object op gelijke voet, maar niet op dezelfde manier of met dezelfde soorten causale potenties. Een vlakke ontologie staat in die zin voor objecten die gelijkwaardig zijn aan zelforganiserende eenheden, en bovendien tot stand komen zonder bemoeienis of pikorde die de mens er aan toevoegt. Prijzenswaardig als deze denkoefening mag zijn – als in, kijk waar het objectiveren van de wereld door de mens ons gebracht heeft – een probleem dat vaak onderbelicht blijft bij de speculatief realistische denkers is hun inherente gebrek aan fundering en de afwezigheid van een contextuele situatie van waaruit ze spreken. Ze verbrijzelen ofwel de Kantiaanse spiegel teneinde een onverholten en transparant wereldbeeld te claimen, of ze draaien de spiegel om en observeren de wereld in interactie met zichzelf. Maar hoe zit het dan met de specifieke figuratie van deze klompen materie, deze lichamen die we bewonen en die ons überhaupt in staat stellen om te denken? Om nog wat verder uit te wijden met Braidotti:

¹ Timotheus Vermeulen en Rosi Braidotti, “Borrowed Energy,” *frieze* 165 (2014): 130–3.

² Manuel DeLanda, *Intensive Science and Virtual Philosophy* (London: Bloomsbury Academic, 2013), 47.

The so-called speculative realists tend to be paradoxically dis-embedded and dis-embodied: they are really speaking from nowhere, though they try to hide it. They are unable to account for where they are speaking from. To me, however important it is that we concern ourselves with a-subjective or non-human matter, the politics of locations of the subject is something we cannot let go. What we should be speaking about are extended minds, distributed cognition, experiments with forms of affirmative relational ethics that take these parameters into account.³

De feministische theorie omtrent locatiepolitiek – kort gedefinieerd als de daad van bewustwording van de plek van waaruit je spreekt en handelt – lijkt hier relevant, te beginnen met onze eigen particuliere rol binnen het grotere geheel der dingen. Het lijkt derhalve, anders dan de binnen het speculatief realisme prominente aanname van een universalisme, cruciaal om in beginsel uit te gaan van de fragmenten van het eigen lichaam. In het geval van Fryes werk zou het de moeite waard kunnen zijn om langs deze lijn verder te denken en om, in plaats van te fantaseren over geïmpliceerde binaire dialectiek – object en subject, het masculiene en het feminiene, of kunstmatig en natuurlijk, als we het er toch over hebben – te denken in termen van gender, sekse, klasse en leeftijd teneinde de maatschappelijke implicaties van hybride en gefragmenteerde lichamen en de toepassing van prothesen te confronteren. Door misschien na te denken over prothesen als een vorm van zorg en ondersteuning, als een manier om onszelf uit te breiden in een wereld die beter gelezen kan worden als een monistische ontologie in de traditie van Spinoza, waarbij er helemaal geen onderscheid meer bestaat tussen menselijke subjecten en objecten, en alles aanwezig is in een natuur-cultuur continuüm waar door menselijke arbeid tot stand gekomen objecten niet verschillen van de objecten die de natuur voortbrengt. Het is precies dit amalgaam van lichamen en materiële entiteiten waar het hier om gaat: de aanraakpunten, het contact tussen de technologie en het vlees dat nieuwe en prikkelende relationaliteiten voortbrengt. Dat betekent dat we de non-lineairiteit van deze posthumane tijden, de verdere fragmentatie van het zelf en de permeabiliteit van onze lichaamsgrenzen moeten omarmen.

Human, all too human, these extensions and enhancements of what bodies can do are here to stay.⁴

³ Timotheus Vermeulen and Rosi Braidotti, "Borrowed Energy," *frieze* 165 (2014): 130-3.

⁴ Rosi Braidotti, *The Posthuman* (Cambridge: Polity Press, 2013), 197.